

37686

392/1906

**ŽALOSTNA
GORA**
NAD PRESERJEM.

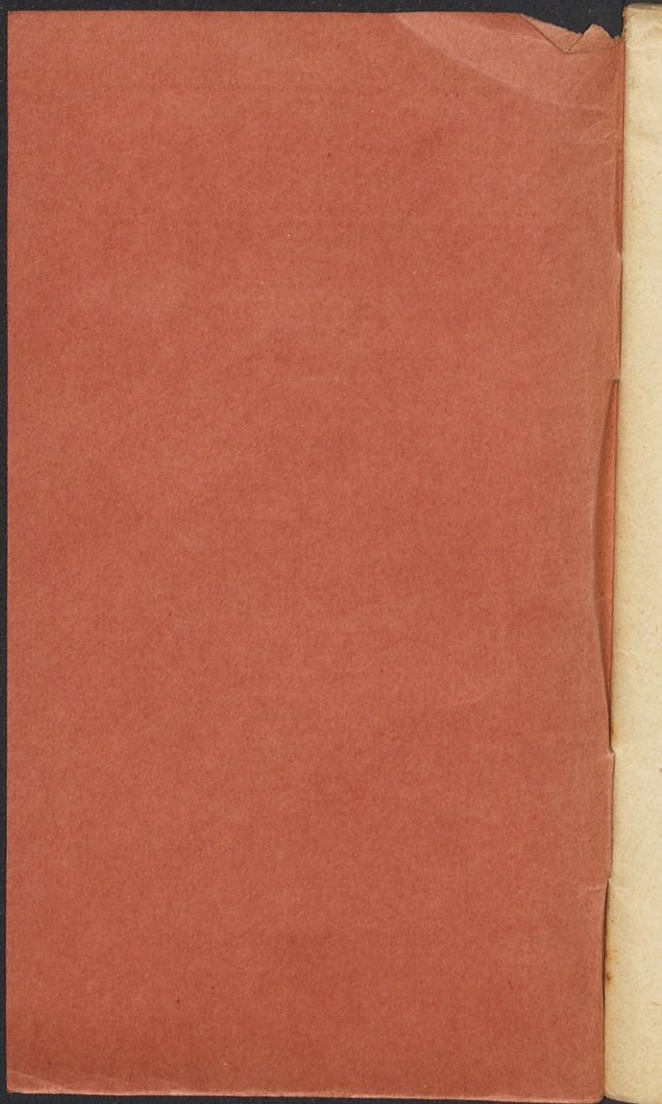
SPISAL
FRANC PAVŠIČ.

1906.

KATOLIŠKA TISKARNA, LJUBLJANA.

ŽALOSTNA GORA

-- NAD PRESERJEM. --

SPISAL

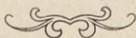
FRANC PAVŠIČ.

030047593

Vsebina.

	Stran
Zgodovinska črtica božje poti . .	7
Mariji Sedem žalosti:	
Govor	13
Spev	25

Tu gori na samotni gori
prijazna cerkvica stoji,
žaluje v velikem oltarju
Marija Sedemžalosti.

Sem večkrat romal na to goro,
na tole Žalostno Goro,
a lepi časi so minuli
in vzeti moral sem slovó.

Zgodovinska črtica božje poti.

Ako zapustimo belo Ljubljano in se peljemo po južni železnici proti Trstu, se oglasi sprevodnik že na drugem postajališču in zakliče: Preserje! In skozi okno se nam odpre prijazen pogled na bele, mične cerkvice vrhu samotnih holmcev in gričev. Iz prijaznega grmičevja in zelenja se vzdigujejo cerkvice sv. Lavrencija, sv. Ane in sv. Jožefa, ravno nad postajališčem pa nas prijazno pozdravlja božjepotna cerkva Žalostne Matere božje, obdana in obraščena s košatimi lipami, kamor prihaja vsako leto ob Marijinih praznikih, o Binkošti, o petkih v postu, zlasti cvetni petek, obilno ljudstva.

Tem pobožnim častilcem Marijinem naj bodo posvečene sledeče vrstice, ktere sem posnel po skromni zgodovinski listini.

Stara listina¹⁾ pripoveduje približno tako-le: Dasi nahajamo v vojvodini

¹⁾ Kurze Beschreibung zu Maria der schmerzhaften Mutter Gottes auf dem sogenannten Trauerberg in der Pfarre Presser 1740.

Kranjski na mnogih krajih čudodelne podobe Marijine, se vendar nerazumljivo božje usmiljenje ni hotelo zadovoljiti z dosedanjimi svetišči. Na Žalostni gori nad Preserjem pod slavnim patronom iz Bistre je nastalo novo svetišče po imenu: Žalostna Mati božja. Naj bi se učili v tem svetišču pobožni Marijini častilci premišljevati življenje in trpljenje, ki ga je prestala Marija ob strani svojega božjega Sina ter prenašati z večjo stanovitostjo in udanostjo v voljo božjo svoje križe in težave, boizen in uboštvo! Naj bi našli pri Mariji Sedemžalosti, ki je postavljena v velikem oltarju v naše češčenje v vseh dušnih in telesnih potrebah pomoč in tolažbo!

Prav čudovit, pravijo, je začetek te božje poti, a ker ni dovolj utemeljen in sloni na priprostem ljudskem mišljenju, ga zamolčimo. Opomnimo pa, da so na tem mestu, kjer stoji sedanja cerkvena, najprvo postavili na splošno željo velik križ. Polagoma pa se je porodila misel zgraditi novo cerkev in ljudje so prinašali v ta namen prostovoljne darove: les, kamenje, apno in pesek. A ker vse to ni zadostovalo in so se pojavile nove težave, se je podjetje kmalu ustavilo. Toda Mati božja, ki je želela biti na tem mestu posebno počeščena, je ganila nekega svojega častilca, čegar ime vsled njegove izrecne želje zamolčimo. Z njegovo izdatno pomočjo se je zgradba dovršila leta 1727.

Pobožni dobrotniki so sedaj skrbeli za cerkveno notranjščino, oskrbeli in napravili mašno obleko, darovali srebrn kelih, ustanovili večne maše ter postavili dva stranska oltarja, enega na čast angeljem varuhom, drugega na čast sv. Brunonu in sv. Frančišku Ksaverju. Znamenito je bilo leto 1738., ko so pripeljali iz Rima v zlato in srebro oblečeno truplo sv. Jukunda. Od patrona iz Bistre so ga pripeljali deloma po suhem, deloma po vodi in ga položili k nogam Žalostne Matere božje ob ogromni navzočnosti vernega ljudstva. Zanimanje za to božjo pot je napredovalo. Podpirala ga je posebno ljubljanska svetna in samostanska duhovščina. Tako se je n. pr. leta 1737. bralo na Žalostni gori 456 svetih maš ter bilo obhajanih 646 oseb, leta 1738. pa se je bralo 346 svetih maš ter bilo obhajanih 463 oseb.

Iz starih pisem, shranjenih v cerkvenem arhivu, je povzeti, da je Karol Michael grof Attems, prvi nadškof goriški, posvetil veliki cerkveni oltar 13. avgusta 1752. Po ravno tem nadškofu je dovolil Benedikt XIV., da so obdarovane s popolnimi odpustki vse svete maše, ki se opravijo v sobotah ali pa vernih duš dan in v njihovi osmini. To pismo je bilo dano v Rimu 13. januarja 1756 in potrjeno v Gorici 22. marca 1756.

Shranjeno je tudi pismo, v katerem je podelil Benedikt XIV. 5. oktobra 1741

v tej cerkvi popolni odpustek enkrat na leto pod navadnimi pogoji. Papež Pij IX. je tudi odredil, da so vse maše za pokojne na velikem oltarju privilegirane, t. j. obdarovane s popolnim odpustkom. Iz poznejše dobe so nam ohranjeni le neznatni podatki zlasti glede cerkvene poprave, izmed katerih hočemo navesti le nekatere bolj zanimive.

Preserski župnik Jugovic je napravil vozno pot od vasi Kamnik do cerkve ter vpeljal službo božjo na Marijine praznike in o Binkoštih. Leta 1863. se je pričelo s službo božjo v petkih v postu. Leta 1867. so nasadili krog cerkve lipe, ki delajo sedaj prav prijetno in košato senco. Slikar Volf je naslikal leto pozneje lisene in obok nad presbiterijem. Preslikali so tudi kapelo in naredili zid okoli cerkve. Potrebno kamenje je dal kamnosek Comolli iz Podpeči. 18. decembra leta 1869. je treščilo v zvonik, da se je užgal, razletela železna vrv; na treh mestih je prebila strela zid okoli cerkve ter pobila okna v zakristiji in mežnariji. Veliki zvon, ki tehta 36 centov in je stal 3117 gld. 22 kr., so napravili leta 1879; mali zvon, ki tehta 25 centov, pa so prelili leta 1879. s prav neznatnimi stroški in mu dali ime Janez Nepomuk. Izmed drugih malenkostnih novosti zadnjih desetletij omenjam Srce Jezusovo in Marijino na stenah stranske kapele, ki je delo Ivana Šubica, novo monstranco, nov kelih in nekaj no-

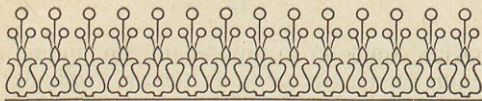
vih klopij. Izmed dušnih pastirjev preserskih, ki so službovali zadnja desetletja in delovali tudi na Žalostni gori, bodi mi dovoljeno omeniti Ignacija Podobnika, ki počiva sedaj na preserskem pokopališču, dr. Ferdinanda Čekala, ki je sedaj kanonik v Ljubljani, in Matija Gržina, sedanjega blagega župnika, ki se mnogo trudi za božjo čast.

Navada je, da se v zgodovinski črtici kake božje poti omenjajo tudi čudežni dogodki, ki so se zgodili na dotičnem kraju, a ker taki in jednaki dogodki niso vedno dovolj utemeljeni in jim je pripisovati le človeško vero, in ker niso potrjeni od nikake cerkvene oblasti, zato jih zamolčim.

Bližnji romarji hodijo peš na Žalostno goro, daljni pa se pripeljejo s čolnom po Ljubljanici ali z vozom ali pa po železnici. 22. julija 1900 je bilo otvoreno postajališče Preserje ravno v podnožju Žalostne gore, odkoder je do cerkve pol ure hoda. In sedaj, ko se je tudi v prijaznem Preserju ustavila tista železna kača, je pričakovati, da se bo povzdignilo zanimanje za to božjo pot, povzdignilo pa tudi češčenje Žalostne Matere božje, ki si je ravno na tem kraju izbrala svoje svetišče. Posebno priporočljiva in pripravna je ta božja pot za zabave željne in izpremembe potrebne Ljubljančane, ki bodo na tem prijetnem

griču med košatimi lipami in bujnem zelenju hkrati otresli mestni prah ter našli v vročih poletnih dnevih tiho in mirno letovišče, pri vedno »žalostnem« cerkovniku pa primerno zavetišče.

Mariji Sedem žalosti.

(Govor.)

Komu te bom primerjal in sčim
potolažil hči sijonska, velika ka-
kor morje je tvoja žalost?

Iz žal. pesmi Jerem.

Dvakrat v letu se spominja cerkev
v svojih obredih Žalostne Matere božje
ter kliče v spomin vse bridke in dušo
pretresujoče dogodke, katere je morala
prestati ob strani svojega preljubega
Sina in sicer tretjo nedeljo meseca sep-
tembra in osem dni pred trpljenjem Go-
spodovim — na cvetni petek.

Prijazna je ta cerkvica, stoječa na
samotnem griču in mirno, tiho je na-
vadno krog in krog, a danes na cvetni
petek prihiti k Žalostni Materi božji
obilno romarjev od blizu in daleč, da
jej tu pred njenim oltarjem potožijo
svoje težave in nadloge, da po njej po-
šljejo Bogu svoje vroče prošnje in tihe
molitve in da se po njej vzradoščeni
vračajo na svoj dom.

Prišli ste, predragi romarji, k Ža-
lostni Materi božji. Marsikdo bi bil
morda ostal rajše doma, ker je moral

odložiti morda to ali ono potrebno opravilo, toda neka nevidna moč ga je gnala da se ni ustrašil daljnega pota ter vzel tudi letos po stari navadi svojo romarsko palico.

Bodite torej pozdravljeni, predragi romarji in v vašem imenu bodi pozdravljena Žalostna Mati božja! O naj nas pogleda danes zbrane pred njenim oltarjem, naj usliši naše vroče prošnje in ponižne molitve ter nam podeli svoj materinski blagoslov!

Ako vpremo svoj pogled na veliki oltar, tedaj vidimo v presvetem Marijinem srcu sedem bridkih mečev, katerih skrivnostni pomen si hočemo danes ogledati.

I.

Prva žalost je prebodla Marijino srce, 40 dni po rojstvu njenega božjega Sina, ko ga je vzel v naročje starček Simeon ter prerokoval njegovo prihodnost, ki bo mnogim v padec. Spoznala je Marija že takrat, da mu bodo mnogi ugovarjali in ga imenovali krivega preroka, zapeljivca ljudstva, da bo moral trpeti in naposled umreti. Kadarkoli je vzela v naročje svojega božjega Sina, vsikdar ji je zaigralo Srce sreče in blazenstva, saj je bil on duša njene duše in življenje njenega življenja, a kadarkoli se je spomnila Simeonovega prerokovanja, vsikdar je prebodel njeno srce bridki meč bolečin.

Pobožna sv. Brigita je mnenja, da je Marija odslej, ko je oblačila svojega božjega Sina mislila na žolc, katerega mu bodo enkrat ponujali in kadar ga je oblačila je mislila na obleko, katero mu bodo trkali raz telesa in kadar je zrla njegove roke in noge je mislila na žeblje, s katerimi ga bodo pribili na sveti križ.

A Marija se je vdala vselej v voljo božjo. Storimo tudi mi tako! Kadar nam pretijo dušne in telesne nevarnosti, ali pa obiskujejo križi in težave, vdajmo se vselej v voljo božjo in vzdihnimo iz dna srca: »Pripravljeno je moje srce, o Bog, pripravljeno je moje srce«. (Ps. 56. 8.) In najsi tudi naše srce poskakuje in se raduje in najsi nam gre vse po volji, ne dajmo se zapeljati trenutku, mislimo, kako se časi hitro spreminjajo, saj

dež za solncem mora biti
za veseljem žalost priti.

II.

Drugi meč je prebodel Mariji srce, ko je izvedela novico, da se je bil angelj prikazal sv. Jožefu v sanjah rekoč: »Vstani, vzemi Dete in mater in beži. Ker Herod bo Dete iskal, da bi ga umoril«. (Mat. 2. 1.) Brž ko je izvedela to bridko novico je vstala, vzela svoje Dete in zbežala z Jožefom v daljni Egipt.

Mislino si to dolgo pot, katero sta bila nastopila v temni noči in na vse težave in neprijetnosti, katere so jih bile srečevale na tem dolgem potu. Mislino si Heroda in njegovo krvoločnost. To Dete, kateremu so angelji prepevali ob rojstvu; to Dete, kateremu so trije modri prinesli zlata, kadila in mire, to Dete, ki ni bilo zmožno storiti kako krivico, išče kruti Herod, da bi ga umoril. Kaka hudobija! In Marija mora bežati v temni noči in zapustiti svoj mili domači kraj. Ta beg je bil drugi meč, ki je prebodel njeno materno srce in ga napolnil z žalostjo in bridkostjo.

Tudi naše življenje se primerja popotovanju. Težko se zdi človeku, ako mora zapustiti svoj mili domači kraj, kjer je tekla njegova zibelka, kjer je preživel dneve rosne mladosti, kjer mu je znana vsaka bilka in vsak grm, kjer živijo njegovi stariši, sorodniki in mladi prijatelji. Težko je zapustiti svoj mili domači kraj in iti v daljne kraje, daljna mesta, toda

popotvanje, bratje je naše življenje
mož modrih od nekdej je to govorjenje.

III.

Tretji meč je prebodel Marijino srce, ko je izgubila svojega dvanajstletnega Sina v tempelju in se brez njega vračala proti domu in ga iskala tri dni z

žalostjo in bridkostjo. Hotela je zadostiti postavi: »Trikrat v letu naj se prikaže vsako moško bitje pred obličjem vsega-mogočnega Gospoda in Boga Izraelovega.« (2. Moz. 34. 23.) Zato ga je peljala v tempelj, a ga izgubila nazaj grede v svojo veliko žalost. Te tri dneve, ko ga je iskala z veliko skrbjo povpraševala je kot nevesta v visoki pesmi: »Ga li niste videli, katerega ljubi moja duša?« (Vis. pes. 3.) Te tri dneve je pogosto vzdihnila s prerokom Davidom: »Solze so moja jed noč in dan, ker me vsak dan povprašujejo, kje je tvoj Bog.« (Ps. 41.) Te tri dneve je pogosto vzkliknila s Tobijem: »Kako veselje hoče biti v meni, ker tavam v temi in ne vidim Njega, ki je luč neba. (Tob. 5. 12.) Tri dneve ga je iskala z veliko skrbjo, dokler ga ni našla v tempelju sedečega med učitelji in izlila svoje žalosti v besedah: »Sin, zakaj si nama to storil?« (Luk. 2. 48.)

Občudujmo to veliko Marijino ljubezen do svojega božjega Sina, to njeno veliko skrb, s katero ga je iskala in to njeno stanovitnost v iskanju.

Ali se ne čutimo tudi mi pogostokrat tako zapuščene in osamljene? Ali se nam ne zdi pogosto naše srce podobno temni noči brez svetlih zvezd? Ali se nam ne zdi podobno pustinji brez krepčilne rose? Ali se nam ne zdi, kakor bi nas zapustil sam Bog? O, le posnemajmo

Marijo in Ga iščimo skrbno in stano-
vitno, o le vzdihnimo v takih slučajih
s strtim in ponižanim srcem:

O Bog, odvzemi Ti moje gorje,
le v Tebe zaupa zdaj moje srce!

IV.

Zapustimo zorno mladost Sina bo-
žjega in se preselimo v duhu v dobo
njegovega trpljenja. Po tesnih jeruza-
lemskih ulicah stopa s sklonjeno glavo
tiho in molče, kakor nedolžno jagnje.
Glava mu je ovenčana s trnjevo krono,
težki križ ga stiska in šibi, krvave kaplje
curljajo raz njegovega obraza in zapu-
ščajo po stezah krvavi sled. Sin božji
stopa na višave golgotske — v smrt.
Kaj je občutila Marija, ko je jemala
slovo, ko sta se ločila, ko je izvedela,
da ga je Juda izdal, kako so ga neus-
miljeno bičali in s trnjem venčali, kako
so ga naposled obsodili po nedolžnem v
smrt? In kaj je občutila sedaj, ko sta
se bila srečala na potu?

O, ta pogled, ko ga je videla oblo-
ženega s težkim križem, stopati proti
gori Kalvariji, je bil četrti bridki meč,
ki je prebodel njeno srce. Marija je šla
za Njim . . .

Ko pride človek do velikega svetov-
nega spoznanja, da naše življenje ni
sladki sen in da pot, ki pelje skozi to

življenje ni posuta z duhtečim cvetličjem, temveč s trnjem in križi; ko pride do velikega svetovnega spoznanja, da mora vsakdo, najsi stanuje v svetlih palačah ali priprosti koči, prenašati obilo križev bodisi v tej ali drugi obliki, — tedaj postane človek šele pravzaprav kristjan ter spozna pomen skrivnostnih besedi: »Kdor hoče moj učenec biti, naj vzame svoj križ nase in hodi za menoj.«

O Bog, ne pošiljaj zdaj več nam sladkosti
naloži na rame le križ nam bridkosti!

V.

Peti meč je prebodel Marijino srce, ko je stala na Kalvariji pod križem, na katerem je visel njen božji Sin, ki je bil izdihnil svojo plemenito dušo ter odrešil človeški rod. O, kaj je občutila, poslušajočazadnjeNjegove besede na križu in poslušajoča to divjo druhal, kako ga je klela in zaničevala, pljuvala in na križ pribijala! O, sedaj je lahko vzdihnila: »O, vi vsi, ki greste po potu, ozrite se in glejte, je-li kaka bolečina jednaka moji bolečini!« O Mariji veljajo po pravici besede sv. Bonaventure: »Kar je trpel Jezus na telesu, to je trpela ona v srcu, in bolečine, ki so v Sinovem telesu razdeljene, je nosila združene v svojem srcu.« Ali kakor pravi cerkvena pesem:

Mati žalostna je stala
poleg križa se jokala,
ko na njem je visel Sin.
Njeno dušo, ki vzdihuje
v bridki žalosti žaluje
meč prebada bolečin.

A Marija je trpela molče, stanovitno
in se ni premaknila od križa.

In mi? Kako smo pogosto nestanovitni, omahljivi v svojih dobrih sklepih; kako hitro omagamo, ako se nam zdi križ nekoliko težji. Kako bi radi zbežali med šumni svet in zapustili Sinu božjega. Bodimo junaki! Stojmo molče in neomajno pod križem, kakor je stala Marija, najsi prebode naše srce bridki meč bolečin!

O le stanovitno pod križem stojimo
plačilo si večno za to priborimo!

VI.

Ko sta Jožef iz Arimateje, skriven Gospodov učenec, in Nikomed dobila dovoljenje od Pilata, da smeta raz križa sneti in vzeti Gospodovo telo, vzela sta ga z največjim spoštovanjem in položila v Marijino naročje.

Kako srečna je bila, ko ga je nosila po tratah nazaretskih na svojem naročju Njega, ki je bil duša njene duše, življenje njenega življenja, kako ji je igralo srce sreče in blaženstva, a kako žalostna in potrta je morala biti, ko ga je držala v

naročju mrtvega, brez duše in življenja? O, sedaj je lahko vzdihnila: »Prebodli so moje roke in noge, vse moje kosti so sešteli.« (Ps. 21. 17.). O, to je bil zanjo šesti meč, ki je prebodel njeno srce!

Ljubezen je najvišje, najplemenitejše čustvo človeškega srca. Marsikdo bi moral obupati, ko je spoznal svet v vsem svojem lesku in blesku, a tudi v vsej svojej nagoti in praznoti, ko bi ne bil zajedno spoznal svete in čiste ljubezni, ki ga visoko dviga nad kalne vrtnice. A najvišja ljubezen na svetu je materna ljubezen. Kakor varuje drobna ptica svoje mlade pred grabežljivim jastrebom, tako čuje skrbna mati svoje Dete pred zapeljivim svetom. Čim višji pa je ljubezen, tem večji je tudi izguba te ljubezni. Oh, če pretrga neizposna smrt nit mladega življenja, kak bridki meč je to za skrbno materno srce. Toda le tolažimo se z Jobom: »Gospod je dal, Gospod je vzel. Kakor je Gospodu dopadlo, se je zgodilo. Ime Gospodovo bodi češćeno!« (Tob. 1. 21.)

Res smrt pretrga drage vse vezi
a ž njo le božja volja se godi!

VII.

Zadnji meč je prebodel Marijino srce, ko je proti solnčnemu zapadu izročila učencema mrtvo truplo Sinu božjega. Privila ga je zadnjič na svoje prsi

z vso materno ljubeznijo, objela in poljubila, potem pa so ga mazilili, zavili v tančice in položili v nov v skalo vsekane grob.

V tem trenutku je izpila kelih trpljenja in na njeni glavi je zablestela krona mučeništva. In njena najiskrenejša želja je bila, kakor pripomni sv. Fulgencij, da bi položila zajedno s telesom svojega božjega Sina svoje srce — v grob — —

Tudi za nas bo napočil prej ali slej oni veliki dan, ko bodo ponesli naše truplo mrzlo in mrtvo, brez duše in življenja k večnemu počitku. In mrtvaška sveča bo razsvetljevala skrivnostno našo zadnjo pot, težko pot. In za krsto pa bodo stopali molče sorodniki, znanci in prijatelji. Morda bo porosila temu ali onemu solza rosno oko?! In pristopil bo duhovnik v svečani obleki ter izgovoril skrivnostne besede: »Vzemi zemlja, kar je tvojega, naj sprejme Kristus, kar je njegovega, meso je iz zemlje, duh pa od zgoraj vdihnjen. Iz prsti si ga naredil, s kostmi in kitami si ga sklenil; obudi ga, o Gospod, poslednji dan. Po Jezusu Kristusu, Gospodu našem.«

O, mislimo pogosto na smrt!
Da umreti mora vsakdo vé
ne vé pa kdaj, kako in kjé!

Bodi nam torej danes počeščena, Marija Sedemžalosti, kraljica mučnikov! Bodi nam počeščena po bolečinah, katere ti je prerokoval starček Simeon, počeščena po svojem begu v Egipt, počeščena po skrbi, s katero si Ga iskala v Jeruzalemu; bodi nam počeščena po bridkosti, ko si Ga srečala s težkim križem obloženega, počeščena po mukah svojega srca, ko si stala pod križem, počeščena po bolečinah, ko si Ga držala mrtvega v naročju, počeščena slednjič po žalosti, katero si okusila v svojem srcu, ko so Ga položili v hladni grob!

O Marija Sedemžalosti, ki si sprejela in občutila meče trpljenja z največjo žalostjo, pa tudi z najpopolnejšo potrpežljivostjo, prosimo te, naj ozdravi ta bridka žalost naša srca, da sprejmejo v se sladki plamen božje tolažbe! Prosimo te, dodeli nam milost, za katero te hoče vsakdo izmed nas poprositi! Prosimo za svoje sorodnike in dobrotnike, za vse žive in mrtve, da občutijo po tvoji priprošnji vedno sladkost božje tolažbe in se rešijo vseh dušnih bolečin. Po Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Mariji Sedem žalosti.

(Spev.)

O vos omnes, qui transitis per
viam attendite et videte . . .

1. Prerokovanje Simeonovo.

Poznali niste starčka Simeona,
ki je pritisnil Dete na srcé
tam v svetem tempelju jeruzalemskem
kjer so rodile mnoge se solze?!

Mariji pravil je prečudne zgodbe,
da mnogim v padec bo njen božji Sin,
da srce materinsko bo prebodel,
krvavi meč — meč bridkih bolečin.

Marija je umela Simeona,
umela vse je čudne zgodbe té,
prebodel prvič meč je njeno dušo,
obličje pa zalile so solzé.

2. Beg v Egipt.

»Le vstani, vzemi Dete, svojo mater!«
sam angelj v sanjah Jožefu velí,
»Herod zdaj misli Dete umoriti,
le beži zdaj — pomoči druge ni!«

Družina zapustila je domovje,
v Egipt odšla je žalostnih oči
v neznane dalje, v kraje ji neznane
in vžila mnogo, mnogo mračnih dni.

A kaj je pretrpela vse za Njega,
ki svetla luč bil njenih je oči,
o tem molčijo svete knjige naše,
o tem Marija sama nam molčí.

3. V tempeljnu.

Slovesnosti so v tempeljnu končane...
Sin božji, dvanajstletni, v njem sedi,
sedi tam sam pred zborom učenikov,
sedi, posluša jih in govori...

Vsi čudijo svetosti se Njegovi,
se čudijo, odkod ta učenost,
odkod v pômladi rosni, v dôbi nežni
izvira že dovršena modrost.

Domov gredé pa išče Ga Marija,
povsod Ga išče žalostnih očí...
Povrne se s potrtem srcem v tempelj,
kjer najde Ga čez dolge dneve tri.

4. Marija za križem.

Po tesnih ulicah jeruzalemskih
Sin božji stopa s kronano glavó
On stopa sam in križ na rami nese,
ah, ves krvav in zmučen že takó.

Za njim se zbira ljudstvo v gostih trumah,
vojaki, starci, možki in žené,
vojaki ne — a drugi se solzijo
da On nedolžen je, to vsakdo vé.

Tam v prvih vrstah, glej, Njegovo mater
ki zvesto spremlja Ga do vrh goré,
ah, kdo občutil te bi njene rane
in kdo spoznal bi njeno to srcé.

5. Marija pod križem.

Dovršeno je delo odrešenja,
na svetem križu božji Sin visi,
noge, roke so svete mu prebodli,
iz prsi pa curlja mu sveta kri.

Dovršeno je delo odrešenja
na svetem križu božji sin visi,
od križa pa beže morilci kruti,
vest grešna v dalje mračne jih podí.

Dovršeno je delo odrešenja,
na svetem križu božji Sin visi
Pod njim stojita Janez in Marija.
Premisli bolečine — človek ti!

6. V Marijinem naročju.

Za gore svetlo solnce se je skrilo,
na Golgoti že gosti mrak leži,
učenca njej zdaj truplo izročita,
da njena sveta volja se zgodi.

Vseh mučenikov mati in kraljica,
privije Ga na prsi z vso močjó
in poljubuje dragocene rane
in poljubuje mrtvo to teló.

In kaj je v svojem srcu občutila,
ko ležal je v naročju mrtvi Sin,
o tem molčijo svete knjige naše,
o tem molči Kraljica bolečin.

7. Marija ob grobu.

Za rod človeški Jezus vse je storil.
Odprl človeštvu sveto je nebó
in v duši mu prižgal je luč resnice,
in vso iz nje pregnal mu je temó.

Njegova najzvestejša dva učenca
učenca Jožef in pa Nikodem,
povijeta naposled Ga v tančice
in skrbno položita v grob ga nem.

Umrli je bil, umrli je bil — za rod človeški,
umrli je bil — a On med nami še živi,
ob grobu skalnatim za Njim žaluje
Marija, mati, Sedemžalosti.

Naklo pri Kranju, 1905.

Fr. Pavšič.

O. A. M. D. G.

NARODNA IN UNIVERZITETNA
KNJIŽNICA

00000519382

Potrdil kn.-škof. ordinarijat v Ljubljani,
št. 4306 — 1905.

